

herra poolt seda luba sai ja linnas mitu päewa ühe ukse eest teise käies kohta otsis, siiski ei juhtunud ta teenistust saama. Kohatahtjaid oli palju rohken kui kohaandjaid, ja mis Saakubile kõige libedamat häda tegi, temal ei olnud wiimsest teenistusest midagi tunnistuse kirja (attestati) ülesnäidata. Herra oli ütelnud, kui seda palus: „Waletähte ei taha ma sulle mitte kirjutada, ja kui tõi ülespanen, siis oleks se sulle palju parem, kui kirjata teenistuse otsimine, kus ehk õnnekaupa midagi wõid leida, ja häda õpetusel elu parandates pikemalt leiwapalusest teenida, — aga wiinakeldri wõti ei saagu ial enam sinu käte, sest sinu nõder tahtmine ei jõuaks seesuguse kiisatuse wasta seista, waid sa langelsid jälle wana pattu kammit-sasse tagasi.“ Saakub läks niisamati linnast loeu tagasi, ja kui ümberkaudused sõidud ja kuulamisid maal niisama asjata olid jäänud, ei olnud tal wiimaks paremat nõuu, kui pidi kewade ühe weike kõrtsi koha endale pääwarjuse wõtma, kunni pika peale midagi paremat saaks leidma. Nõnda oli endine uhke mõisamees, kes pakutud päris koha ärapärganud, kus surmani oleks wõinud elada ja aset lastele järeljätta paranduseks: ühekorraga junkru seisusest kõrtsnikuks saanud. Kuda ise wõite arwata oli kõigest kohtadest kõrtsikoht temal kõige alwem, mis ta ial wõis etewõtta. Mis mõisas herra hirm ei jõudnud ärakeelata, se pat wõtis siin pääw pääwalt ika enam ülekät. Saakub walas kui peremees klaasi täis ja tegi kui wõeras täis walatud klaasi jälle tühjaks; wõtis nõnda ühe topsikese teise

järel aewiitekse ja meele jahutuseks, kunni topsikeseid toobiks ja järgimööda ankruse kaswid, mis wiimaks elamise huka saatsid. Poead olid, kui linna koolist peasid, mõlemad ammetmeheks õpima läinud, õpimise aeal ja iljemine selli põlwes, kui kodunt ellitatud lapsed, paljugi wana isa raha kotti tühendanud; aga siiski wõisid naad aega mööda omale leiba teenida, kui märjal maal isa kessu ei hakanud wedama, mis paraku! wanem sagedast laka paneb, kust lapsed iljemine wõtawad ja sedasama teed edasiõidawad. Isaga läks lugu ika enam huka; ja kui ta mõni aasta iljemine filmad kinni pigistas, siis ei olnud kindrali herralt päritud tuhat rublast ja pärast teenitud junkru palgast mite kopikat ülejäänud, aga wõlga küllalte. Tema lestinaine pidi kõik weiket elamist ärapäillutama, enne kui wõlad said tasutud. Tema wanem poeg oli kui õpinud rätsepasel mõne aasta eest Peeterburi läinud, kust midagi pikemat temast ei kuulnud. Ode, ülemal nimetud peenise mamsel, oli ka Peeterburi läinud, kuda rahwas rääkis, sellepärast, et kseit kõhu eest wäga kitsaks saanud; ka temast ei ole emale iljemine sõnumid tulnud, kas elab weel, ehk on surnud. Teine poeg, kes sadul-sepa ametit õpinud, läis tül aega mööda mõisasi maal tööl, kunni ammeti raskeks pani ja hõlpsamat põlwe läks otsima. Üht ja teist kordamiste etewõttes ja katjudes, mis ta pikemalt kuskil kinni ei pidanud, hakas ta wiimaks isakombel wiina armastama, ja kuda kuulim — oli ta soldatiks äraantud. Nii oli lihidelt Konglamäe toa Saakubi ja tema laste lugu. Waen-